

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **A. H.**, zastoupen Mgr. Bc. Stanislavem Brunckem, advokátem, sídlem Benešova 628/12, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2015, č. j. 2015/34902-421/1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 6. 2017, č. j. 41 A 56/2015 - 77,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 4 114 Kč k rukám Mgr. Bc. Stanislava Bruncka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jímž bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 9. 7. 2015, č. j. 2015/34902-421/1. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Brně, kterým byl žalobce podle § 30 odst. 2 písm. f) a § 31 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu maření součinnosti s úřadem práce, jehož se měl dopustit tím, že se

nedostavil na krajskou pobočku úřadu práce ve stanoveném termínu dne 23. 2. 2015 bez vážných důvodů.

[2] Ve správním řízení žalobce namítl, že si do diáře nesprávně uvedl datum jednání na úřadu práce, namísto 23. 2. 2015 si označil 2. 3. 2015. Omyl v zapsání termínu jednání stěžovatel nepovažoval za důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti, který by vyloučil aplikaci § 30 odst. 2 písm. f) téhož zákona o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu maření součinnosti s úřadem práce. Bylo na žalobci, aby poznamenání termínu věnoval dostatečnou pozornost. Povinnost dostavovat se ve stanovených termínech na úřad práce je jednou ze základních povinností uchazeče o zaměstnání, které slouží k možnosti spolupráce s uchazečem o zaměstnání a tedy k naplnění účelu činnosti úřadů práce. Pokud uchazeč nesplní tuto základní povinnost a nedoloží vážný důvod nepřítomnosti ve smyslu § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti, je úřad práce povinen uložit sankci v podobě vyřazení z evidence uchazečů ze zaměstnání.

[3] Krajský soud vycházel ze skutkového stavu tvrzeného žalobcem, který byl mezi ním a stěžovatelem nesporný. Dle tohoto skutkového stavu se žalobce dne 23. 2. 2015 na úřad práce skutečně nedostavil, neboť si datum domluvené schůzky nesprávně zapsal. Naopak se ke schůzce dostavil dne 2. 3. 2015, na kdy si ji zapsal.

[4] Dle názoru krajského soudu je uchazeč o zaměstnání povinen poskytovat úřadu práce součinnost, avšak k jeho vyškrtnutí z evidence uchazečů o zaměstnání by mělo docházet pouze zřídka, a to tehdy, jsou-li zákonné podmínky k tomuto postupu splněny nade vši pochybnost. V tomto závěru krajský soud vycházel především z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2014, č. j. 4 Ads 124/2013 - 82. Dále krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2015, č. j. 7 Ads 268/2015 - 30, dle nějž se při úvaze o vyřazení uchazeče z evidence posuzuje existence vážných důvodů pro nesplnění povinnosti dostavit se ve stanoveném termínu na úřad práce, a tedy je nutné posuzovat, na základě jakých motivů se uchazeč nedostavil, zda například z důvodu lhostejnosti, či omluvitelného omylu.

[5] Krajský soud vzal v úvahu obecný přístup žalobce k plnění povinností uchazeče o zaměstnání. Žalobce byl v evidenci zařazen již od 18. 1. 2011, přičemž po celou tu dobu se na stanovené termíny řádně dostavoval a součinnost s úřadem práce poskytoval. Dle názoru krajského soudu je zřejmé, že se žalobce dopustil omluvitelného omylu, neboť se na úřad práce skutečně dostavil, a to dne 2. 3. 2015, který je svým označením podobný skutečnému termínu schůzky, tedy 23. 2. 2015. Navíc žalobce prokázal, že se dne 23. 2. 2015 připravoval na soudní jednání konané následujícího dne, kde vystupoval jako obecný zmocněnec; tato skutečnost sama o sobě by důvodem k omluvení žalobcovy neúčasti nebyla, avšak svědčí o kontextu žalobcova jednání. Konečně měl stěžovatel přihlédnout ke skutečnosti, že v den naplánované schůzky nebyla pro žalobce připravena žádná neopakovatelná nabídka zaměstnání, tedy nedostavením se ze strany žalobce nebylo vážně narušeno plnění úkolů úřadu práce. Vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání tedy bylo v daném případě nepřiměřené.

[6] Ostatní žalobcovy námitky krajský soud považoval za nedůvodné. Uvedl, že k vyřazení z evidence skutečně postačuje pouze jediné nedostavení se na sjednaný termín, nemusí jít o jednání opakované, jak tvrdil žalobce.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti jednak namítá, že se žalobce nedostavoval ke sjednaným schůzkám od roku 2011, jak uvedl krajský soud. Takovou skutečnost krajský soud ani nemohl zjistit, neboť měl k dispozici spisový materiál pouze za období od 23. 2. 2015. Stěžovatel upozorňuje, že žalobce byl již v minulosti z evidence vyřazen, a to dne 7. 7. 2010. Následně se dne 18. 1. 2011 opět do evidence zapsal, součinnost neposkytoval od 30. 6. 2011 do 30. 6. 2014, kdy s žalobcem byla vedena správní řízení pro nesplnění jeho povinností. Tato správní řízení sice nakonec skončila rozhodnutími pro žalobce příznivými, avšak to nic nemění na skutečnosti, že po podstatnou dobu své aktuální účasti v evidenci uchazečů o zaměstnání s úřadem práce nespolupracoval.

[8] Dále stěžovatel polemizuje s právním posouzením věci krajským soudem. Dle názoru stěžovatele zákon nevyžaduje posouzení, zda se uchazeč dopustil maření součinnosti s úřadem práce úmyslně, nedbalostně či omylem. Podstatné je pouze posouzení, zda k jeho absenci na sjednané schůzce existovaly vážné důvody ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Dle rozsudků Nejvyššího správního soudu však pouhé nesprávné poznačení termínu schůzky vážný důvod nepředstavuje (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 Ads 122/2007 - 55, a ze dne 30. 3. 2009, č. j. 4 Ads 161/2008 - 101, a ze dne 9. 7. 2014, č. j. 5 Ads 42/2014 - 19). Stěžovatel přitom nepovažuje za správný závěr krajského soudu, že se mohl žalobce v označení termínu schůzky snadno splést. Sám žalobce totiž uvedl, že si termín schůzky původně poznačil správně, avšak až následně při přepisu z jednoho kalendáře do druhého udělal chybu; stěžovateli však není zřejmé, jak si žalobce mohl při přepisu data splést konec února za počátek března, a žalobcovo tvrzení o omylu proto považuje za nedůvěryhodné.

[9] Podle názoru stěžovatele nemohlo v posouzení žalobcova jednání hrát roli, co ve skutečnosti dělal v den, kdy se měl ke schůzce dostavit, neboť sám žalobce připouští, že nevěděl, na kdy je termín schůzky stanoven. Je tedy irelevantní, že se daného dne připravoval na soudní jednání. Stejně tak nemělo být krajským soudem posuzováno, co mělo být obsahem schůzky, na niž se žalobce nedostavil, neboť nic takového zákon nevyžaduje. Ani dostavením se v jiný čas, kdy má příslušný pracovník úřadu práce naplánované jiné činnosti, nemohl žalobce svou předchozí absenci zhojit.

[10] Žalobce ve svém vyjádření navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

[11] Dle názoru žalobce krajský soud věc posoudil správně a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že předchozí spolupráce s žalobcem neprobíhala hladce, dle žalobce byla tato skutečnost zapříčiněna opakovanou neúspěšnou snahou správních orgánů žalobce z evidence uchazečů vyřadit, nikoliv neochotou žalobce ke spolupráci. Vyřazení žalobce z evidence na základě jednoho jediného omluvitelného opomenutí termínu schůzky by představovalo tvrdý a nepřiměřený zásah, jímž by nebylo učiněno zadost hlavnímu cíli činnosti úřadů práce, tedy snaze pomoci žalobci zprostředkovat zaměstnání.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež splňuje podmínky řízení obsažené v ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Stěžovatel za prvé namítal, že krajský soud hodnotil míru spolupráce žalobce s úřadem práce v období od počátku jeho evidence v roce 2011, ačkoliv předložený správní spis o průběhu evidence do 23. 2. 2015 nesvědčil. Tuto stížnostní námitku lze podřadit pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť se jedná o tvrzenou vadu řízení před soudem.

[15] Nejvyšší správní soud konstatuje, že k tvrzené vadě skutečně došlo. Tvrzením stěžovatele má soud za prokázané, že krajskému soudu byl předložen pouze správní spis obsahující listiny týkající se důvodu pro vyřazení žalobce z evidence, tedy neúčasti žalobce na schůzce, která se měla konat dne 23. 2. 2015. Stěžovatel měl za to, že předchozí skutečnosti pro toto řízení nejsou podstatné, a tedy je pochopitelné, že nepředkládal úplný správní spis týkající se průběhu celé evidence žalobce v seznamu uchazečů od roku 2011. Pokud tedy krajský soud ve svém rozsudku dospěl k závěru, že *„nelze z rekapitulace správního spisu přehlédnout, že žalobce byl zařazen do evidence zaměstnání ode dne 18. 1. 2011, kdy po celou dobu se na nařízené termíny řádně dostavoval a nelze tvrdit, že by součinnost s úřadem práce jakkoliv mařil“*, jednalo se o skutkové zjištění, které ze správního spisu v podobě, v níž byl krajskému soudu předložen, zjevné být nemohlo.

[16] Krajský soud tedy vycházel z nepodloženého skutkového zjištění, což představuje jinou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nelze však přehlédnout, že podle tohoto ustanovení je vada v řízení před soudem důvodem ke kasačnímu zásahu Nejvyššího správního soudu jen tehdy, pokud mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. V dané věci stěžovatel uvedl jako výhradní důvod pro vyloučení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání jeho nedostavení se na úřad práce dne 23. 2. 2015. Jeho jiná případná nesoučinnost nebyla dle rozhodnutí správních úřadů důvodem pro aplikaci § 30 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti. Pokud stěžovatel posoudil takto izolovaně nesoučinnost žalobce, byl tímto v řízení o žalobě dle soudního řádu správního vázán také krajský soud.

[17] Správní soudnictví je založeno na ochraně veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob (§ 2 s. ř. s.), a tudíž nikoliv na všeobecném přezkumu zákonnosti postupu správních orgánů. Napadené výroky správního rozhodnutí soud přezkoumává v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), nejedná-li se o vady, ke kterým musí přihlédnout z úřední povinnosti.

[18] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné připomenout, že soudy rozhodující ve správním soudnictví nejsou v postavení dalších orgánů rozhodujících ve správním řízení a obecně rozhodují pouze na kasačním principu. Přes existenci plné jurisdikce vede řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí pouze k přezkumu jeho zákonnosti, nikoliv k nahrazení správního rozhodnutí rozhodnutím soudu. Odůvodnění správního rozhodnutí musí samo o sobě obstát v předestření důvodů, jež vedly správní orgán k rozhodnutí

vyjádřenému ve výrokové části, a musí být v souladu s obsahem správních spisů (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2013, č. j. 8 Afs 58/2012 – 44, ze dne 24. 9. 2014, č. j. 8 Afs 34/2013 – 68). Jen pokud budou mít závěry správních orgánů oporu v právní úpravě a budou řádně odůvodněny, mohou při soudním přezkumu obstát. Úkolem správních soudů není nahrazovat úvahy správních orgánů a domýšlet za ně důvody jejich rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 As 267/2015 – 57.

[19] Pro posouzení důvodnosti žalobních bodů a z toho plynoucí nezákonnosti rozhodnutí stěžovatele nebylo rozhodné, zda kromě nedostavení se dne 23. 2. 2015 neposkytoval žalobce nesoučinnost také v dalším rozsahu, neboť dle rozhodnutí stěžovatele byla výlučným důvodem pro vyřazení z evidence pouze nepřítomnost žalobce daného dne na úřadu práce. Nebylo úkolem krajského soudu, aby dotvářel a domýšlel odůvodnění rozhodnutí stěžovatele. Tím by totiž zcela popřel svou roli přezkumného orgánu, jehož řízení je založeno na rovnosti účastníků (čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod).

[20] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že zjištěná vada řízení před krajským soudem, který opřel svůj rozsudek o skutkové zjištění nemající oporu v předloženém správním spise, za daných okolností nemohla způsobit nezákonnost jeho rozhodnutí. Krajský soud nebyl oprávněn zkoumat rozsah další případné nesoučinnosti žalobce, neboť další nesoučinnost žalobce nebyla důvodem žalobou napadeného rozhodnutí. Nehledě k tomu, že samotné přechozí vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání nezaložilo důvod nového rozhodnutí o vyřazení z evidence na základě zcela jiné skutečnosti, zejména pokud předchozí rozhodnutí o vyřazení byla ve správním řízení a v řízení dle soudního řádu správního zrušena. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. naplněn nebyl.

[21] Dále stěžovatel tvrdil, že se krajský soud dopustil nesprávného posouzení právní otázky, jestliže měl za to, že důvody k vyřazení žalobce z evidence nebyly dány, což představuje stížnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[22] Nejvyšší správní soud nejprve rekapituluje krajským soudem aplikovaná ustanovení zákona o zaměstnanosti.

[23] Podle § 30 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti krajská pobočka úřadu práce uchazeče z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, *„jestliže bez vážného důvodu maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce (§ 31)*“.

[24] Podle § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti uchazeč o zaměstnání maří součinnost s krajskou pobočkou úřadu práce, jestliže *„se nedostaví na krajskou pobočku Úřadu práce ve stanoveném termínu bez vážných důvodů [§ 5 písm. c)]*“.

[25] Podle § 5 písm. c) bodu 7 zákona o zaměstnanosti se vážnými důvody rozumí důvody spočívající *„v jiných vážných osobních důvodech, například etických, mravních či náboženských, nebo důvodech hodných zvláštního zřetele*“.

[26] Za prvé stěžovatel krajskému soudu vytýkal, že se bez opory v zákoně zabýval tím, zda se žalobce na stanovený termín schůzky nedostavil úmyslně, či z nedbalosti. K tomu je třeba především konstatovat, že krajský soud ve svém rozsudku nevyjádřil názor, že by k vyřazení uchazeče o zaměstnání z evidence mohlo dojít pouze na základě jeho úmyslného jednání. Krajský soud pouze dospěl k závěru, že při posouzení, zda byly

naplněny vážné důvody k absenci uchazeče na sjednané schůzce, je třeba zkoumat na jedné straně charakter porušení uchazečových povinností, na straně druhé objektivní důsledky tohoto porušení, a učinit závěr, zda za zjištěných okolností bylo vyřazení uchazeče z evidence přiměřené.

[27] Při těchto závěrech krajský soud zcela správně vycházel z již existující judikatury k dané otázce, na kterou odkázal. Podstatný je především rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2015, č. j. 7 Ads 268/2015 - 30, dle nějž *„[n]ení pravdou, že by bylo lhostejné, zda uchazeč o zaměstnání neplní povinnosti dle individuálního akčního plánu úmyslně, z nedbalosti, či v důsledku omylu. Naopak ust. § 30 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti výslovně podmiňuje vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání neexistencí vážných důvodů pro nesplnění povinnosti. Právě v rámci posuzování existence vážných důvodů je nutno přihlédnout k tomu, zda bylo nesplnění povinnosti například důsledkem lhostejnosti či naopak omluvitelného omylu. Také s ohledem na dalekosáhlé důsledky vyřazení z evidence o zaměstnání (v nyní projednávané věci např. v podobě ztráty nároku na dávky pomoci v hmotné nouzi), musí úřad práce hledat proporcionalitu mezi těmito důsledky a závažností porušení povinnosti ze strany uchazeče o zaměstnání (respektive důvody, pro které povinnost porušil). Posuzování této proporcionality se musí promítnout do interpretace pojmu „vážný důvod“ a následně také do aplikace zákonných ustanovení na konkrétní případ.“*

[28] Jakkoliv tedy lze stěžovateli přisvědčit, že k vyřazení uchazeče z evidence může dojít i následkem jeho nedbalostního jednání či omylu, je třeba vždy posuzovat přiměřenost vyřazení vzhledem k okolnosti konkrétní věci. To ostatně vyplývá též ze stěžovatelem citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2009, č. j. 4 Ads 161/2008 - 101, a ze dne 9. 7. 2014, č. j. 5 Ads 42/2014 - 19. V těchto rozsudcích se sice uvádí, že pouhá okolnost, že uchazeč na sjednaný termín schůzky zapomene nebo si jej mylně poznačí, nepředstavuje důvod podle § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti, zároveň však Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že okolnosti uchazečova jednání nelze posuzovat izolovaně. V druhém uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„opomenutí žalobce … musí být interpretováno v souvislosti s ostatními skutečnostmi, které vyšly v řízení najevo“*.

[29] Krajský soud tedy postupoval zcela správně, pokud okolnosti žalobcovy neúčasti na schůzce dne 23. 2. 2015 hodnotil komplexně. S krajským soudem se lze ztotožnit, že žalobcův omyl při zápisu data byl pochopitelný, neboť dny 23. 2. 2015 a 2. 3. 2015 jsou si svými číselnými označeními podobné. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel v řízení před krajským soudem nezpochybnil žalobcovo tvrzení, že si datum schůzky mylně zapsal. Nelze tedy již posuzovat tvrzení uvedená v kasační stížnosti, dle nichž se žalobce této chyby při přepisu z jednoho kalendáře do druhého nemohl dopustit. Podle § 109 odst. 5 s. ř. s. totiž Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí krajského soudu. Jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Afs 191/2017 - 62, bodu 43, *„[t]ak, jako nemůže žalobce až v kasační stížnosti namítat skutečnosti, které nebyly uplatněny v řízení před městským soudem, nemůže ani žalovaný v rámci kasačního řízení rozšířit spor o skutečnosti, které nebyly v řízení před městským soudem spornými“*.

[30] Jistě si lze představit okolnosti, za kterých by výše uvedená chyba žalobce svědčila o jeho liknavosti, a tudíž by byla důvodem pro jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Krajský soud však jasně vysvětlil, proč se dle jeho názoru v žalobcově situaci jednalo o případ omluvitelného omylu, pro nějž by bylo nepřiměřeně přísné k vyřazení z evidence přistoupit. Krajský soud přihlédl ke skutečnosti, že se žalobce v daný den připravoval na soudní jednání konané následujícího dne, což mohlo částečně odvést jeho pozornost. Dále přihlédl ke skutečnosti, že v den, kdy se žalobce domníval, že se schůzka koná, se na úřad práce skutečně dostavil, a tedy osvědčil vůli své povinnosti řádně plnit. Krajský soud též zcela oprávněně zhodnotil, že za daných okolností žalobcův omyl žádným podstatným způsobem výkon úkolů úřadu práce nezmařil, neboť pro žalobce nebyla připravena žádná neopakovatelná nabídka zaměstnání.

[31] Výše uvedená úvaha krajského soudu je přesvědčivá a Nejvyšší správní soud nemá důvod ji korigovat. Stěžovatel odůvodnění napadeného rozsudku dezinterpretuje, pokud tvrdí, že krajský soud v přípravě žalobce na soudní jednání spatřoval vážný důvod podle § 5 písm. c) bodu 7 zákona o zaměstnanosti. Tento důvod byl spatřován v mylném zápisu data schůzky, přičemž další okolnosti, z nichž krajský soud vycházel, sloužily pouze k posouzení, zda se skutečně v daném případě jednalo o vážný důvod zvláštního zřetele hodný. Stejně tak se stěžovatel míjí s argumentací krajského soudu, pokud namítá, že žalobce nemohl svou neúčast na stanoveném termíny schůzku zhojit tím, že se dostavil v jiný termín. Nic takového krajský soud ve svém rozsudku netvrdil, pouze ze skutečnosti, že se žalobce dostavil v den, kdy se schůzka podle jeho poznámek měla konat, vyvodil, že žalobce obecně měl zájem s úřadem práce spolupracovat, jen se dopustil omylu, který však sám o sobě nesvědčil o jeho celkovém nedostatečném přístupu k plnění povinností uchazeče o zaměstnání.

[32] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že ani kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Protože uplatněné stížnostní námitky nebyly důvodné, zamítl Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s.

[34] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., dle nějž má na náhradu nákladů právo úspěšný účastník. V nyní projednávané věci byl úspěšný žalobce, kterému vznikl náklad v podobě odměny jeho advokáta za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. k) ve spojení s § 11 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, (advokátní tarif), tedy podání kasační stížnosti. Mimosmluvní odměna za tento úkon činí dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 advokátního tarifu 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč; odměna advokáta tedy činí 3 400 Kč a DPH ve výši 21 %, celkem 4 114 Kč. Soud proto stěžovateli jako neúspěšnému účastníkovi uložil povinnost zaplatit náhradu v této výši žalobci.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. června 2018

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu